

hiszen mozgásuk nem egyszer ki is rajzolja a lejtőt.
Kérdezzük meg: nem két „csúszda” találkozik-e itt? Az egyik éppen a belső gömbfal lévén, melyen e testecskek lecsúsznak, a másik pedig az, amikor egy-egy test a többi testek csúcsáról aláhull, hogy érintse lent a gömbfalat. Kutassuk az örökmozgó kérdéseit! Mérjük le [pontosan, meddig gurulhat e gömb, úgymond, magától. S hogy e gurulás tartama mennyiben függ a benne foglalt testecskek számától, alakjától, elrendeződéseitől, súlyától? Ha nincsenek mérőeszközeink, legyen türelmünk. Ha nincs türelmünk, hagyjuk abba, hogy új, más munkába fogjunk.

G U L Y Á S J Ó Z S E F

Egy ólban most

Forró mély kutakból
föllobban a virágének,
föllobban s szertehull.

Egy ólban most, hová
meghívásod volt mára,
famentes idő kering,
egy résen virágének,
tisztá idő aranya csurog,
egy résen át
idetornyozódik a világ.

Egy ólban most
sötét lelkemben vájkálok,
egy ólban, mely fölszáll
a csikorgó jeges ürbe.

Egy ólban most
famentes idő kering
magban, aranyban.

Az éj forró kútjából
fölcsendül a virágének,
fölcsendül s ellobog.

Anyám

Hogy mennyit sírt,
csak az ég tudja
vagy talán az sem,
egy óra, egy szék
meg a fia.